Virginia Woolf

HATİCE DİKBAŞ İZMİR

Elindeki kitabı okurken yine kafasının okuduğu metinlerden uzaklaştığını fark etti ve kitabı önündeki sehpaya bıraktı.Fakat sayfayı işaretlemeden kapatmıştı yine.Kendi kendine söylendi: *"Ne zaman bitecek bu kitap?"* Böyle bir ileri bir geri, kaldığı sayfayı bulmak için geriden başlarken hevesi kaçıyordu . Oysaki edebiyat okumayı kendisi seçmişti. Severdi. En çok da romanları. Kendisini roman kahramanlarının yerine koyar, zihninde kurduğu sinema sahnelerinde rolünü oynardı. Bazen kitabı bırakır, senaristliğe soyunur, hikâyenin devamını kendisi yazardı. Ama şimdi roman okumak zorunlu bir eylem olmuştu.

Sınavlar yaklaşıyor, mezun olmak istiyorsa bu kitapların hepsini okuması gerekiyordu . Belki de okumak zorunda olmak keyfini kaçırıp hikâyeden uzaklaştırıyordu zihnini. Oldum olası sevmezdi zorla yapılan eylemleri. Bıraksalar keyfine, çabucak bitireceği işleri, birileri ya da bir şeyler zorlayınca yapmayası gelirdi. Ruhunda vardı muhaliflik. Annesinin kızarak söylediği sözün vücut bulmuş hâliydi ne de olsa: *"Herkes gider Mersin'e, bizim kız gider tersine."* Haklılık payı da yok değildi hani. Bir keresinde annesinin misafirliğe giderken *"Sakın sokağa çıkıp kirletme!"* diyerek giydirdiği limon sarısı, etekleri fırfırlı,robasında çiçekli fistolarla süslü bayram elbisesini, onun boşluğundan faydalanarak sokağa çıkmış,asfalt döken arabaları izlerken zift etmiş, söz dinlemediği için dayağı yemişti. Sokağa çıkma demeseydi annesi, belki de içeride oturup gelenlerin davranışlarını izleyerek eğlenecekti kendi kendine ama yine tersini yapmıştı söylenenin. Daha nelere karşı gelmişti, sayısız. Bu huyunu kendisi de sevmiyordu aslında çünkü başını belaya sokuyordu her seferinde. O çocuk için de annesi *"Olmaz!"* demişti de bizimki inatla *"Olacak!"* diye tutturmuştu. Ailevi sorunlar yetmezmiş gibi bir de başına bu aşkı bela etmişti.

Kaçıncı kahve olduğunu saymamıştı ama yine kalkıp bir kahve içmeye karar verdi. Belki dağılan zihni toparlanırdı bu sayede. *"Hep mi böyle zor olacak hayatım "* diye düşündü kahvenin kaynamasını beklerken. *"Hep mi her şey üst üste gelecek ?"* Nerede pes edip nerede devam etmesi gerektiğini hiçbir zaman öğrenemeyeceğini biliyordu. Vazgeçmemek öğretilmişti. Oysaki o da bir insandı ve vazgeçmek de gayet insaniydi.Sırf vazgeçti bıraktı demesinler diye nasıl dipsiz kuyulara düşmüştü de çıkmak için ödediği bedelleri bir kendisi bir de Allah bilirdi.*"Keşke "* diyordu . *"Keşke o sevdadan vazgeçseydim"*

Geçenlerde internette bir fotoğraf görmüş, ilgisini çektiği için dönüp araştırmıştı. Fotoğraf Çin'in Çongçing kentinde açılan 5 katlı, 8 rampalı bir kavşağa aitti. Haberde bu kavşakla ilgili şöyle yazıyordu: *"Yanlış yola giren kişi çıkmak için en az bir gününü harcayabilir."* İşte *"benim kafamın içinin görüntüsü bu"* diye düşündü. Yanlış düşüncelere girip doğru yolu bulmak için günlerini harcıyor, bulduğunu sandığı yolda tekrar bir dönemeç çıkıyor önüne ve kavşağın içinde dönüp duruyordu.

Zehir gibi acı kahveden aldığı ilk yudumla yüzünü buruşturdu ama seviyordu bu acı tadı. Sütlü ve tatlı kahve içen, kırılgan, dayanıksız, su şişesinin kapağını bile birilerine açtıran kadınları düşündü. Kim daha akıllıydı, kim daha güçlü?

Kahvesini alıp ev sahibinin o müthiş zevkini yansıtan cam göbeği duvar boyalı, varaklı kartonpiyerlerle süslenmiş tavanlı ve bir türlü anlamlandıramadığı cam bölmeli kapılarla süslü evinin salonuna doğru yürüdü. İkinci el alınmış, oturan kişinin yaylarını hissettiği hafif parlak çiçek desenli mavi kanepeye kendini bırakıverdi. *"Hadi bakalım,"* dedi kendi kendine, *"Neydi bu roman kahramanının derdi? Neden kendini bu kasvetli ortamlarda buluyordu ve neden kitabın ortasında birdenbire kimliği ve hatta cinsiyeti değişmişti?"* İngiliz romanının kraliçesi Virginia'ya, ki kraliçelik unvanını ona kendisi vermiş, tacı elleriyle takmıştı Mrs. Dalloway'i okuduğunda, *"Sen de normal değilmişsin,"* dedi gülerek. Kendini Kraliçe Virginia'nın yerine koyup, onun yaşadığı Sussex şehrinin heybetli uçurumlarını, tebeşir tepelerini, şehrin kuzeyindeki orman ve fundalık alanları, soğuk, sisli ve yağmurlu bir atmosferde olduğunu hayal etti. Bunların hiçbirini kendi gözleriyle görmemiş , hepsini okuduğu romanlardan öğrenmişti.

Siyah beyaz bir fotoğrafında görmüştü onu. Kadifeye benzeyen bir kumaştan dikilmiş, yakasında şeklini fotoğraftan çıkaramadığı bir broş, yine aynı kumaştan bol, uzun bir etekle pencerenin kenarında desenli kumaşla kaplanmış bir koltukta oturmuş düşünüyordu Virginia. Artık o sahnedeki Virginia değildi. Ayağa kalktı.

Aslında pijama terlik kombinli olmasına rağmen rolünün gereğini yerine getirerek üstünü başını düzeltti. Pencereye doğru gitti. Gördüğü sanki karlı dağlar değilmiş de sisli ağaçların ötesinde uzanan buz mavisi, dalgalı bir denizmiş gibi düşündü. Kahve bardağını eline aldı. Hayalindeki dekorasyonun olmazsa olmaz parçası meşe ağacından eski bir sandalye ve masayı da kendi masa sandalyesinin yerine koymayı da unutmadı. Hep istemişti öyle mobilyalar. Altında ince, uzun, kilitli çekmecesi olan üzeri yaşanmışlıkların izleriyle dolu , anahtarı eski kitap görünümlü kutuda saklanan bir masa ve kolluğu döşemelik kumaşla kaplı, oturak yeri genişçe, doğal ahşap olduğu için kaldırması ağır, biraz gıcırtılı bir sandalye. Kendisini her zamanki gibi düşlerine o kadar kaptırmıştı ki sandalyeye

Foto: Alamy.com

Siyah beyaz bir fotoğrafında görmüştü onu. Kadifeye benzeyen bir kumaştan dikilmiş, yakasında şeklini fotoğraftan çıkaramadığı bir broş, yine aynı kumaştan bol, uzun bir etekle pencerenin kenarında desenli kumaştan kaplanmış bir koltukta oturmuş düşünüyordu Virginia.

otururken olmayan eteğini arkası buruşmasın diye düzeltmişti.

Düşünde yaşadığı hayatın kasvetli büyüsüne kapılmış düşünürken, telefonunun sinir bozucu alarmıyla gerçek dünyaya dönmek zorunda kaldı. Uykusuz geçen bir gecenin daha ardından derse gitmek zorundaydı. Devamsızlığı kemiğe dayanmış, hocaların insafı ise gelecek döneme kalmıştı. O yüzden peş peşe çalacak alarmlar kurmuştu. Sıçrayarak çirkinlik abidesi olan, fermuarlı, demirleri yamulduğu için bazen yan yatan portatif dolabının önünde durdu. Düşünde meşe ağacından mobilyalar vardı, gerçeğinde plastik. Hayatı olmasa da düşleri kaliteliydi hiç değilse.

Hava zehir gibi soğuktu ve dışarıda fazla kalırsan resmen bıçaklıyordu bacaklarını. Pantolon giyecekti evet ama şu içine giymesi gereken yünlü içlikten nefret ediyordu. *"Bugün ne giysem?"* sorunsalı kafasında onu hep aynı noktaya getiriyordu: *"İçlik giymiş genç bir kız nasıl olur da kendisini güzel hissedebilir ki?"* Hele de âşık olduğu çocukla aynı çatının altında olduğunu bilirken. *"Ayıp ama yeter! Sen de bu kadar soğuk olmak zorunda mısın? Gel anlaşalım, biraz da sarılalım. Belki ısınırız."* dese ne olurdu sanki? Ne geziyordu onda o cesaret. İçliğini, üzerine haki kadife pantolonunu, bej rengi, geçen yıl annesinin ördüğü kalın haroşa desenli boğazlı kazağını giydi. Saçları ezelden şekilliydi. Yüzü hiç değilse saçlarından gülmüştü. Pek uğraşmazdı şekil vermek için ama genelde iyi dururdu. Yüzüne gözüne bakarken birden saat dikkatini çekti. Şimdi çıkmazsa otobüsü kaçıracaktı. *"Makyaj da kalıversin,"* dedi. Çantasına aceleyle kitaplarını doldurdu. Atkı, bere, eldiven… Allah ne verdiyse taktı takıştırdı. Attı kendini cam gibi buz tutmuş sokağa.